

[Poul Hansen (Kalundborg).]

fældigheder på hele byggeriets område. Der var igangsat en masse byggeri uden hensyn til mulighederne for at blive færdig med det. Følgen var en indbyrdes kamp mellem de forskellige byggeforetagender om materialerne og arbejdskraften med det resultat, at kun lidt af det igangværende byggeri blev fuldført, og til sidst måtte man som bekendt indføre det totale byggestop som en konsekvens af den manglende orden. Det blev den nuværende regerings opgave gennem boligministeriet at råde bod på misæren. Der er blevet skabt balance mellem igangsættelse og fuldførelse af byggeri, og resultatet kan ses af nogle tal.

Medens der i de to år 1946 og 1947 blev fuldført henholdsvis godt 10 000 og godt 12 000 lejligheder, var tallet i 1948 20 000 og i 1949 omtrent 24 000 lejligheder. Antallet af fuldførte lejligheder lå i det største byggeår, vi hidtil har oplevet, 1939, kun ganske lidt derover, og i etageareal lå vi højere i 1949 end i 1939, fordi ministeriet har lagt vægt på at fremme byggeriet af tilstrækkelig store lejligheder. Også på erhvervsbyggeriets område er der sket en stor udvikling i de sidste par år. Fabriks- og værkstedsbyggeriet udgjorde i 1949 400 000 m², hvad der er dobbelt så meget som før krigen. Også landbrugsbyggeriet er steget meget stærkt og er fordoblet sidste år indtil godt 560 000 m².

Det vil altså ses, at den førte politik har været i stand til at fremme byggeriet og bringe orden på dette område, og vi ved jo, at også forskellige andre opgaver i fremtiden venter boligministeriet. Jeg tror derfor ærlig talt, ærede medlem, at den danske befolkning har større tillid til det papir, der bruges i boligministeriet, end til det papir, på hvilket det ærede medlem skriver recepter på politiske patentmediciner.

Det ærede medlem var også inde på spørgsmålet om antallet af statsansatte, tjenestemænd og andre, og jeg tror, han regnede ud, at hvis man overførte dem til såkaldt produktivt arbejde, ville man kunne indvinde 600 mill. kr. Nu vil jeg gerne have lov til at spørge det ærede medlem, om det er hans opfattelse, at noget sådant er muligt, om det virkelig er hans opfattelse, at alle disse mennesker, som er beskæftiget i statens tjeneste — og vi kan tage kommunerne med —, er folk, man sådan uden videre kan sende hjem fra det, de i dag beskæftiger sig med, og sætte ind i såkaldt produktivt arbejde. Jeg synes, man lettest kan belyse det ved at se på de konkrete tal. Det er for 1949 op-

gjort, at der var 103 800 beskæftigede i statens tjeneste, deriblandt ved rets- og politivæsen samt fængselsvæsen 10 500, ved hær og flåde samt militære institutioner 12 600, ved statsbanerne 28 400, ved post- og telegrafvæsenet 17 800, ved læreanstalter, statskoler, museer o. lign. 4 600 og ved hospitalsvæsen 8 200.

Jeg vil gerne spørge det ærede medlem, om han mener, man uden videre kan sende disse mennesker hjem og sige, at deres nuværende beskæftigelse er overflødig. Hvis han ikke mener det, må man have lov til at sige, at den agitation, han udfolder, er en uvederhæftig agitation.

Man kunne nævne tilsvarende tal for folk beskæftigede i kommunernes tjeneste. For byer og bymæssigt bebyggede kommuner kan jeg bare nævne et par enkelte tal, som 14 300 beskæftigede ved skolevæsen, biblioteker og museer og omtrent 12 000 beskæftigede ved hospitalsvæsen, sundhedspleje m. v. Men tillige er der jo folk beskæftiget ved elektricitets-, gas- og vandværker, ved sporveje, brandvæsen og havnevæsen, ved vejvæsen o.s.v. — er det altsammen folk, som man kan undvære, eller må det ærede medlem erkende, at den agitation, han var ude på, i virkeligheden savner grundlag?

Dernæst sagde det ærede medlem, at vi udbetaler 266 mill. kr. i forskellige tilskudsordninger, det vil sige, sagde han, det koster med administration borgerne mellem 300 og 400 mill. kr. Altså, han lægger uden videre mindst 34 mill. kr. til til administration. Jeg vil gerne bede ham om dokumentation for denne påstand.

Endvidere talte det ærede medlem om, at i Tyskland havde man ingen rationering og ingen restriktioner. Han spurgte i denne forbindelse — karakteristisk for den form, han anvender —: Hvad er værst, en tabt krig eller en handelsminister som den, vi har? Jeg synes, det deroverfor kan være rimeligt at gøre opmærksom på, hvad J. Bøggild Christensen den 8. april i år skriver i „Berlingske Tidende“ om forholdene i Tyskland. Han gør opmærksom på, at der er over 2 millioner arbejdsløse, og så skriver han følgende:

„Forbipasserende udlændinge forbavses over, at Vesttyskland har råd til at lade alle disse mennesker gå ledige, når der dog eksisterer et boligproblem, som det vil tage år at løse, selvom alle disponible kræfter blev taget i anvendelse. Også de arbejdsløse i Tyskland undrer sig. Uoverskuelige ruinkvarterer skal ryddes, millioner af nye boliger skal rejses, men ingen